

ساز

مصداق اقبال نجفی

لاٹ

(پنجابی فریڈیات)

محمد اقبال نجمی

فروع ادب اکادمی

لاہور — گوجرانوالہ — اسلام آباد

سوہنیاں تے نوکلیاں کتاباں دامرکز

F . A . A

لاٹ	:	ٹاں کتاب
محمد اقبال نجمی	:	لکھاری
۲۰۰۹ء	:	چھپن ورہا
۵۰۰	:	کنتری
روپے	:	نمل
سجاد کمپوزنگ سنٹر	:	کمپوزنگ
فروع ادب اکادمی	:	ناشر

۸۸۔ بی، سیٹلائٹ ٹاؤن، گوجرانوالہ

فون: ۰۵۵-۳۲۵۱۶۰۳

اوہناں لوکاں دے تاں
جہاں دے دل وچ پیاروی

”لاٹ“

روشن اے

میں چاہت دی لاٹ نہ بچھن دیواں گا
اپنی رت نال نجمی اس نوں بالاں گا

کندھاں اُتے لکھے نعرے پڑھ لیندا جے
کالک بھریا اپنا چہرہ دھو لیندا اوہ

.....

میرا نہیں سی جہڑا اوہنوں کیوں میں اپنا لکھدا
کہڑی گلے اوہنوں اپنی جان توں پیارا لکھدا

.....

رُتتاں آ کے کولوں دی سبھ ننگھ گیاں
گم سُم چہرے باری دے نال لگے رہے

.....

اوہدے چالے دیکھ کے نجھی لگدا اے
پانی سر توں ایہ اُچّا ہو جانا اے

.....

اسیں تے حالی اڈن دے لئی پرای تو لن ڈھے آں
لوکی ساتھوں پچھوں ٹر کے منزل تے جا جئے

.....

اپنے گھر دے گندے لیزے وچ بزار اوہ دھوے
فروئی آکھے میرے گھر دی بد نامی نہ ہووے

.....

میرا ویکھو پاگل پن میں ودھ ودھ چھے پائے
میری عمروں وڈے دکھ اُس میرے ناویں لائے

.....

ایہ دستو کھاں کہڑی سماںجھ اے کہڑا ایہ وے بھائی چارہ
سارے رنج کے کھاندے پیندے اک بھائی ترہایا کیوں سی

.....

میلہ دیکھن جے کرنجھی آیا ایں
میلے وچوں خالی ہتھ نہ جاویں توں

.....

مرے ولین وی آ جاوے خوشی دی رُت کوئی ہن تے
ایہ بدل غم دے جاوے کسے ہن ہور دستی تے

.....

چانن زلدا وانگ فقیراں تکیا اے
نہمے ہر تھاں راج پے کر دے ویکھے نین

.....

کدوں تک دس توں رکھیں گا مری آواز نوں ڈک کے
بھنور ہر دم بناون گے مری آواز دے پتھر

.....

میں پیراں چوں اتاری اے تھکن ساری خورے تداہی
مری منزل مرے ہن سامنے رہندی اے ہر ویلے

.....

تیرے دل دی لاٹ ایہ نجھی بُجھ نہ جاوے ویکھیں
اپنے تینوں دسے سارے ، راز حیاتی والے

.....

نویں دھوکے بچ ہرواری ایہ سانوں آ کے پاندے نہیں
مداری شعبدے آ کے جدوں اپنے دکھاندے نہیں

.....

پھل اوہناں گلدان دے وچوں جہڑے کڈھ کے سٹے نہیں
بھاویں اوہ کرما گئے سن پر خشبو حالی دیندے سی

.....

کنیں تیرے واج کیہ پئی فقیراں دی
سخیا تیرے متھے تے وٹ پے گئے نہیں

.....

برفاں جمیاں پانی اوڑک بن گیاں
گرمی ساڈے پیراں دی ایہ کہندی اے

.....

کیہ سوچ کے دس نہجی ایہدی سیوا کرنا ایں
ایہ جسم سزاواں دی تینوں سولی چاڑھے گا

.....

دشمن اُتے پچھوں وار کدے نہیں کیتا
بوہتا غصہ آوے تے میں پی جانا واں

.....

اپنے عیش آرام دی خاطر کجھ لوکاں
اپنے گھر دا سودا وی کر لینا اے

.....

کم ایہ مشکل کرای جاوے گا کوئی
راج وحشت دا مکاوے گا کوئی

.....

بن جاندا اوہ مرشد کامل جنھوں دل اے چنڈا
جہڑا عقل سہارے ٹردا، نت وہاں وچ رہندا

.....

کجھ دریا دے بارے نجی تینوں علم جے ہوندا
ساحل اُتے بہہ کے فرتوں انج نہ لہراں گن دا

.....

غیراں دا رنگ تیرے اُتے اس لئی غالب آوے
اپنے رنگ بچ اپنے آپ نوں توں ڈوبے نہیں دیندا

.....

کچھ مستاں دی ہاؤ ہو، بے قابو کیجا لوکاں نوں
کچھ ساتی نے لوکاں دے وچ جام وی گھٹ درتائے سن

.....

ساڈے لئی تے اوہدے کول ہن صرف دلا سے رہ گئے نیں
پھل لاه کے اوہ تنکیاں شاخاں سانوں نت دکھاندا اے

.....

توں ملیا تے اپنے آپ نوں لبھنے آں
تینوں لبھدے اپنے آپ نوں بھل گئے سی

.....

ایہ مٹی تے نجھی سانوں جان توں ودھ کے پیاری اے
ایہدے لئی تے لہو دے کئے دریا تر کے آئے آں

.....

منگی سی دعا میں تے آزاد توں ہو جاویں
 آزاد ترا ہونا مہنگا ای پیا مینوں

.....

کل تک جھڑے کماں دے لئی نھیرے اندر لکدے سی
 اُج اوہو جھے سارے کم ای چانن دے وچ کرنے آں

.....

میں بلبل بے خبرا باگ توں دور سی بیٹھا
 پھل دی خوشبو مینوں آن دکھایا رستہ

.....

سوہنی بات نظیری کیتی میں اُس نوں دہراواں
 ساڈے ول دا اوہ نہیں بندہ جس نہیں سیس کٹایا

.....

صدمات جدائی دے جد سہنے پے جان گے
 اس سانجھ دی فرنجی توں قدر پچھانیں گا

.....

گردشاں اینہ ساریاں مک جانیاں
وقت دا پھیرہ جدوں رُک جاوے گا

.....

اپنے دل تے قابو پانا کجھ آ جاوے تے
تیرے نال میں نظراں فیر ملاواں گا

.....

نقہ چڑھیا اوڑک نوں لہہ جانا اے
تہوں اکڑا کے پھر دا اے اوہ خورے کیوں

.....

اپنے ڈھڈھتوں لیرا چک کے دس تے سہی
کاہنوں سجنا اپنا بھرم گویا ای

.....

آون والے اک اک ساہ نوں نجھی اوہ زخماندے نہیں
جہڑے پنچھی چوگاں چکن پردیاں نوں جاندے نہیں

.....

عشق مرے تے رنگ مہتابی آ جاون دے
حسن ترے دے سانویں فیر بٹھاواں گا میں

.....

سارا عالم جگمگ اس تھیں ہووے گا
جد اس مٹی وچوں شعلہ نکلے گا

.....

جدوی کسے ہنگامے دی لوڑ ہوندی اے
میں رنداں دی محفل اندر آ جانا واں

.....

نھیرا ایتھوں دور تے فرای ہونا اے
سورج بن کے جد میں ایتھے چمکاں گا

.....

اپنے لئی میں سنگی وی اوہ لہھے نہیں
دکھاں نال یرانے نجمی جہاں دے

.....

تری تکرار دی عادت ترے اس حسن دی قاتل
بچیں گا ایس قاتل توں تے سوہنا ہو ر لگیں گا

.....

جنگل دے وچ بے ترتیبی کس کارن ایہ آئی اے
کیہ ہو یا اے! سبھ شکاری نئے بھجے پھر دے نیں؟

.....

آؤ اپنا خون پسینہ ویس دی جھولی پائیے
ڈلھے پیر بے چک لیے تے وگڑیا کجھ نہیں ہن وی

.....

خالی کھیا میں سوی بے کر بھر لیندا تے چنگا سی
آل دوالا اپنا روشن کر لیندا تے چنگا سی

.....

طوطیاں وانٹوں پھل رکھاں دے ٹلدے نیں
بھکھے نہیں ایہ لوک تے نجھی شوہدے نیں

.....

ودھانا ای جے قد اپنا عمل نون روشنی دیویں
ترا کردار ای تینوں بلندی تے پچاوے گا

.....

میریاں جتاں ہار ایج بدن والے نون
ہور جے کجھ نہیں بدنامی تے لہٹی اے

.....

نھیرے میرا کنج مقدر بن سکدے
میں راتاں نون دن دے وانگ سجانا واں

.....

بالاں وانگ سجا اے اوہدا ایسے لئی
پل وچ رسدا پل وچ اوہ من جانا اے

.....

اپنی وچ حیاتی جھڑے پیار دا دم پے بھر دے
اوہو نجھی سوہنے نہیں تے کم وی سوہنا کر دے

.....

کریں شامل نہ مینوں توں کدی مجبور لوکاں وچ
میں حق دی بانگ دیون لئی سدا تیار رہنا واں

.....

جس دے من دی کالج سانوں دسدی ہووے
اوہدی صورت کسراں دھوکا دے سکدی اے

.....

جے کر چلدا اتھے راج محبت دا تے
کیوں لوکاں دے کوڑے اپنے لہجے ہوندے

.....

ایویں ای میں نال اوہدے وڈ بیٹھا سی بس
لوکاں مینوں موڈھے چایا چائیں چائیں

.....

لوڑاں دا مل نجی انج ای لگدا اے
وچ بزارے اونے پونے وکدیاں

.....

پہلاں ای توں اوکھت دے وچ پے گیا ایں
 اُجے میں اپنے دُکھ نہیں پھولے نال ترے

.....

میں ڈاراں توں اڈرا اس لئی اڈنا واں
 میری ہر پرواز دا کوئی مقصد اے

.....

رتا میرا عزم سلامت رکھیں توں
 چیر دیاں گا فیر میں سھے گہراں نوں

.....

رستہ دے ضمیر دا چائن
 لوک ایہدے توں دور جان دے نیں

.....

خوشیاں دا ورتارا ویکھ کے نجھی مینوں
 انج لگدا اے جیویں سینے پتھر رکھیا

.....

میرے دکھ تے ہسن والے توں وی اک دن
میرے توں ودھ دُکھ دا جھورا جھرنا ویکھیں

.....

اتبار بہاراں تے کرنا ای پیندا اے
پھلاں دے دھوکے وی سوہنے لگدے نیں

.....

میں ویلے دا چہرہ پڑھدا رہنا واں
کر لینا واں ایسراں سیر جہاناں دی

.....

لوکی رُجھے اپنے ہار ہنگاراں وچ
ویہل ملے تے ویکھیں آل دوالا وی

.....

بھیڑ غماں دی ہر تھاں نجھی ویکھی جاواں
خوشیاں وی میں تکیاں نیں پر کدرے کدرے

.....

میرے لئی تنقید دے اکر چنگے نہیں
میں ایہناں تھیں فن دا روپ سنواراں گا

.....

وج نصاباں خشبو ایسی بھر دیئے
جہدے نال ایہ ذہن معطر ہو جاوون

.....

وج مصیبت جہڑا ڈھیری ڈھا بیٹھے
اُس دا جیون وج عذاباں لنگھدا اے

.....

نال اداسی کجھ گھڑیاں تے رہ سکنا واں
بہتا چہ میں اگو چہرہ تک نہیں سکدا

.....

میں ایسے لئی آس دے محل اساری جاواں نجمی
جہڑی مینوں لکھی اے اوہ پیاس کدی نہیں بجھنی

.....

سادگی نون رواج دیواں گے
ایس تھے نون عام کرنا اے

.....

ایہناں رولا پایا گھر دے دھندیاں نہیں
بھل گئے سارے پیار وظیفے بتھاں نون

.....

میں تقدیر دا لکھیا چپ ڈی من لینا واں
گنجھل دور حیاتی دے سب ہو جانداں نہیں

.....

دل دی بستی لٹن والے دور کتے جاوے نہیں
یاداں دا سرمایا امی بس ساڈے پتے بھجیا اے

.....

لہھی دی اے اوہ شے نجھی جھڑی پکتے گواچے
ساتھوں تے انصاف نون ایہناں تگڑیاں نے رل کھویا

.....

111160

میرے دور ایچ لچا چودھر کردا اے
میرے دور ایچ کم نرالے ہوندے نیں

.....

میرے دور ایچ ہر شے دا بھا چڑھیا اے
میرے دور ایچ رشوت ہر تھاں عام ہوئی اے

.....

میرے دور ایچ لوکی ہر کھل کھیڈن پئے
میرا دور انج نال آزادی بجیا اے

.....

میرے دور ایچ علم دی وقعت گھٹ گئی اے
میرے دور ایچ پیسہ تخت بٹھاندا اے

.....

میرے دور ایچ پیار وی نجھی دھوکا اے
میرا دور دا سہیل ای مکاری اے

.....

میرے دور دے لوکی دور شرافت توں
میرے دور اِچ اکھ حیا توں عاری اے

.....

میرے دور اِچ لوک خدا نوں بھل بیٹھے
میرے دور اِچ ماتم فیشن بنیا اے

.....

میرا دور اُنج نال، ایجاداں سجیا اے
پتھر ورگے لوکاں وچ میں رہنا واں

.....

سوچ مثالی میرے دور دے بندیاں دی
میرا دور اِنج خود غرضاں نال بھریا اے

.....

جہڑی رُت وی ایتھے نجمی آئی اے
زرداراں دے اوہو بخت جگا گئی اے

.....

میرے دورِ اچھ مر کے لوکی اکھیاں دان نہیں دیندے
میرے دورِ اچھ جیوندے لوکی دکھ ہر آن نہیں دیندے

.....

میرے دور دے لوکاں دا وی پہلیاں وانگ گزارا
میرے دور دا اک اک دن اے صدیاں نالوں بھارا

.....

جھڑی کل دی خبر نہیں کیہ ہووے گا
اوسے دے لئی کئی سیاپے کرنے آں

.....

ساہ ساہ عمر حیاتی روکاں
جند پتاسے وانگوں گھولاں

.....

شہر سارا اداس اے نجمی
تازہ ہویا اے حادثہ کوئی

.....

رات وِنے جس جھٹکے لٹے لوکان دے
 اوہو ساڈا رہبر بنیا ویکھ لوؤ

.....

ہتھاں تے ہتھ مار کے جہڑے لوکی لہدے پئے نہیں
 اوہناں نوں بس بٹ بٹ تیکے کجھ وی کہہ نہ سکے

.....

اگو واری ڈانگو ڈانگی ہو لے توں
 روز دیہاڑی کاہنوں پھیرہ جام کریں

.....

تیری منتا کلشن کلشن ہو جاوے گی
 جے توں زہری کنڈیاں نوں گلغام کریں گا

.....

چنگیاں مندیاں سہتے رتتاں سہیاں نہیں میں نمہی
 موت توں ڈاہڈی رت اوہ جس وچ پیارے وچھڑ جاندے

.....

فر بھرماں دا تونبہ تونبہ کھلرے گا
فر محفل وچ بے اتبارے اُپڑے نیں

.....

پہلاں پہلاں بولن لکیاں بُل تے سَکدے ہوندے
ہولی ہولی لہہ جاندے نیں اوڑک سارے جھاکے

.....

ساڈے تے وی پاوے کجھ توں پیار سلوک دیاں کنیاں
ساڈے ول جد پھیرا پاویں ، اگاں ای لا جاویں

.....

جھڑی چنگی رسم نوں اتھے خون جگر دا دیواں
اوہنوں ای سرمایہ داری پیراں پٹھ مدھولے

.....

گھوڑے وچ کے سوون جیکر نجھی پھرے دار
دسو کھاں فر گھرا یہ ساڈے کیوں نہ لٹے جان

.....

ماں دے ددھ دی خشبو اس وچ پیو دی جگھی چاہت
 بولی ساڈی شہتوں مٹھی ساڈے بول اچیرے

.....

توں ہتھیار نہ سٹیں جے کر آئی اے رت پیلی
 اس رتے تے وگدے ہوندے انج دے وا اور ولے

.....

میل دلاں دا جے کر بچناں دور نہ کیتا جاوے
 ہولی ہولی ہو جانڈے نیں مٹھے کھوہ وی کھارے

.....

سچ دے نال ہنگارا بھرنا میں تے ہر دم سائیاں
 لوکی مینوں کہن گے بھیڑا کوئی نہیں گل آؤلی

.....

تینوں دلوں وسار نہیں سکیا حالے توڑی جھی
 تیری ہار دی کھمبل دے وچ اچے شرارے جاگن

.....

ایہناں راہیں راہواں دے وچ خشبوواں پھیلا نا
 ساہواں دی ایہ پونجی سجنو چنگے کمیں لانا

.....

وگدے رہن گے جد تک چشمے ایہ اکھیاں دے
 پیار دی دھرتی اوووں تک آباد روے گی

.....

کلیاں رہنا چنگا تینوں لگدا سی تے
 ساڈے نال توں پیار دے کاہنوں بتن بے

.....

جھڑیاں نظراں مینوں دتے پیار سندیے
 کنج خلاف میں اوہناں دے ای دستو جاندا

.....

اوہ آیا تے ہاری میٹ دا طعنہ مینوں دتا
 جھدے لئی میں نجی اپنی یگی بازی ہاری

.....

جے کر پنگزن پیار اُمنگاں
مُحل آساں دے فر میں بوواں

.....

مٹھے ہاسے ہسے سارے گوڑھی چھاویں بہہ کے
دھرتی دے لئی سوچے سارے جاگیے بھاویں سوئیے

.....

نکیاں نکیاں گلاں اُتے مُونہہ نہ اینج مُھلا
نفرت والی اگ نوں ایسراں ہو نہ توں بھڑکا

.....

میں خوشبو نوں قیدی کرنا چاہیا سی
ہر ویلے ہن ہو کے ہاواں بھرنا واں

.....

جہاں نجمی خواب ادھورے دیکھے نیں
اوہناں نے تعبیر دا ساحل لبھنا کیہ

.....

لوکاں فچریں سارے دیپ بجمائے نیں
دل میرا ایہ ہولے ہولے جگدا اے

.....

اج دی رات وی وچ ہنیرے لنگھی اے
اج وی چن دیاں تاہنگاں لکیاں رہیاں نیں

.....

مرے دل دی نگری اندر پیار دا لانگا چانگا
ویر کرودھ لئی بند رکھیا میں ہر بوہا، ہر باری

.....

رستے وچ دلیلے پے کے کیہ کردے او
ہر راہی جے انج ای رُجیا مر جاواں گے

.....

جو بن تے جد آیاں جھلاں تے فرنجی
اوہناں ودھ ودھ آپ کنارے گل نال لائے

.....

بجھن دے اگ نفرت والی وا نہ دیویں لہنوں
 زہر بھریں نہ وچ فضا دے چہ تے پہرے لاویں

.....

لو بھ ہوس دے سکیاں نال نیں جیاں بھریاں
 پیار وفا دا سہ اتھے چلدا نہیں جے

بے فکری وچ گزرے پل حیاتی والا
 عمر گزاری ایسا پل پر کوئی نہیں آیا

.....

روحاں وچ اداسی انج دی گھل گئی اے
 ہر چہرہ ای مریا مریا لگدا اے

.....

شوق جہاں دا نجھی سچا ہوونے گا
 اوہناں دے ای منزل نیڑے ڈھکے گی

.....

سستی کسراں من لئے ایہ گل
پیار دی راہ وچ تھل نہیں آندے

.....

ڈھول دی واج وی دوروں چنگی لگدی سی
کول گئے تے نقہ سارا اتر گیا

.....

اوہنوں ویلا آپ سزاواں دیوے گا
ویلے دے نال جہڑا کھیہ کے لنگھے گا

.....

خوف کیہ مینوں سر دیاں بلدیاں دھپاں دا
میرے اُتے پیار دی چھاں گھنیری اے

.....

اوہ شاماں تے ڈیناں وانگ ڈراون نجمی
جنہاں کالیاں فجر اں دا منہ تکیا ہووے

.....

میرے پیریں ہور زنجیراں پیاں نہیں
میںوں لوک مبارک دیون آئے نہیں

.....

فیر بہاراں اتھے ڈیرے لان گیاں
اندر والا موسم جدوں وی بدلاں گے

.....

ہن تے ساڈے بل وی بڈھے لگدے نہیں
ایہناں اُتے بھار اے جہڑا لایئے ہن

.....

ایہ دھرتی گلزار اے حالی ایسے لئی
اتھے لوکی پیار دے بیج کھلارن پئے

.....

اوہدے نال برانا لا کے سب بغل وچ پالاں
میتھوں نہیں ایہ ہونا نجھی اوہنوں میں آزمایا

.....

آ جا انج دا کم کجھ سجناں کر کے جائیے
آندی کل نوں جیہدا لوکی دین حوالا

.....

میں نہیں لانی کدے وی اس نال یاری
کہندے لوکی دنیا نوں ایہ بے اتباری

.....

سجن ، سنگی دکھ دے مارے لیٹھے نہیں
کڈھے سوہنے سانجھ سہارے لیٹھے نہیں

.....

نکا جدوں وی گلاں کردا توتلیاں
میںوں اپنا بچپن یاد آ جاندا اے

.....

فیر کدے وی لطف رفاقت دیندی نہیں
شک دی لیک جے اگھڑے نجھی متھے تے

.....

اوہنوں دلوں وساریاں مدّت ہو گئی اے
ہن جے ملیا فر وی مل نہ پاواں گے

.....

ایسے لئی تے ڈگ پواں تے اٹھ بہنا واں
میں کدے وی غیر سہارے لبھدا نہیں جے

.....

دل دھرتی دے کھیت اُجے وی سکتے نیں
لطف ترے دا بدّل اس تے وسیا نہیں

.....

اس گلشن دی پیار بہارتوں کیہ لبھیا اے سانوں
خوشبوواں دے ہلے تے کوئی لدا ہو رہیا اے

.....

ریت تے نجمی جہوا نقش الیکو گے
چلی تیز ہواتے اوہنے مٹ جانا

.....

او سے گھر دا رستہ میں بھُل بیٹھا واں
جتھوں پاندا چین قرار اے دل میرا

.....

جتھوں اپنے قول دا اٹکا پاس نہیں
خود غرضی دے مینوں طعنے دیندا اوہ

.....

میں جنت دا واسی دنیا ویکھن آیا
کر کے سیر میں ایتھوں دی ہن ٹر جانا اے

.....

ظالم دشمن جمدیاں ای پر کترے جیہدے
اوہ ہن کیویں لاوے دس، اڈاری لمی

.....

منزل پُچھے نجھی جس دے پیراں نوں
سفر اں دیاں تھکاناں اوہ بھُل جان دے نیں

.....

اک راتیں میں سفنا جہڑا تکیا سی
 پچھو نہ اُس کتے ورھے ڈرایا اے

.....

بجناں ولوں مہک پیار دی جدوی آون لگے
 دشمن اپنا زہر فضا وچ بھر دیندے نیں آکے

.....

صدیاں لکیاں جہڑا شہر وساون دے لئی
 بد نیٹاں نے پل وچ آن اُجاڑایا اوہنوں

.....

ساڈے دور اچ جرم انوکھے ہوندے نیں
 ساڈا دور سزا دیوے بے دوشاں نوں

.....

انج وی ہوندا اک بھل نجی توماں دی
 صدیاں دا پچھتاوا دے کے ٹر جاندی

.....

جیدے ہتھ مختاری اتھے آندی اے
 اوہدا کلمہ لوکی سارے پڑھدے نیں

.....

جتھے عزت شان ملے بدماشاں نوں
 اوٹھے دس شرافت زندہ رہنا کیہ

.....

وچ فضا دے جدوں اداسی گھلدی اے
 تھے تھے ہا سے چائن کردے نیں

.....

چے کر ساڈے بالوں دے مکھ نکھرے نیں
 سمجھو ساڈا آل دوالا روشن اے

.....

سو بھجھ فکر نوں چائن جہڑے بخشن نجھی
 دل چاہوے کجھ انج دے حرف وی لکھ جاواں میں

.....

تیری لار تے لگ کے میرا پاگل دل
نواں بہانہ پا کے پل پل روند اے

.....

تیرا جدوں وی عکس اُتاراں کاغذ تے
سوہنے شعر دا اوہ پیکر بن جاندا اے

.....

یاداں دی خشبو دے نال معطر ہوواں
دل دے ویٹھے جھاکن جدوی کجھ تصویریاں

.....

دل بے جہڑا بھار پیا اوہ لتھ جاوے تے
میریاں سوچاں سوہنے سفنے اُنن گیاں

.....

اپنا ٹوہر وکھاون دے لئی لوکی انج وی کر دے
پیسے دے کے بیڑیاں اپنے پیریں پاون نجھی

.....

سوہنے منظر جے کر اکھیاں سانجھ دیاں
فیر ڈراؤنے سفنے کدے نہ ویکھ دیاں

.....

جہاں دا مفہوم نہ لیٹھے لوکاں نوں
انج دیاں گلاں کہن دا دستو فائدہ کیہ

.....

اپنی غرض دے بندی خانے اندر قید نیں لوکی
میرے شہر دا اک بندہ وی کھل کے ساہ نہیں لیندا

.....

وچ گلاباں آج وی خشبو اُنجے ای
ساڈیاں حساں کم کرنا چھڈ دتا اے

.....

دھپاں نوں ای ٹھنڈیاں چھاواں سمجھ کے نجھی
وچ عذاباں لوکی عمر لنگھا دیندے نیں

.....

انج نہ دیکھ توں میرے ولین نفرت نال
تیرے شہر اچ اتفاقاً ای ہو گئی شام

.....

آجا میرے یار پیارے رل تماشا لایے
لوک نیں جس دے عادی اتھے اوہو میلا لایے

.....

جہڑا وڈیاں سرتے چایا اوہو فرض نبھا ہندے رہے
قرضے دیاں قسٹاں ای بس سارا جیون لاہندے رہے

.....

دولت تے اپروچ بنی ہر رشتے دا معیار
کدرے وی اخلاص نہ لیتھے کسراں ودھدے پیار

.....

گج فہمے تے ہٹ ہٹ تكدے نجھی میرے ولین
فہم فراست رکھن والے مینوں غور تھیں دیکھن

.....

چاہت والا پینڈا سجنو ، بھاویں دور دراڈا
کدی وی میریاں آس امید دے پیر نہیں جے تھکنے

.....

چانن دا مکھ سوہنا کدرے لکيا اے
حالی چارے پاسے زور ہنیرے دا

.....

جو لیکھاں دے لکھے نوں من لیندے نیں
اوہو لوکی ہر ویلے خوش رہندے نیں

.....

پیار دی تلخی سہہ نہیں سکدا ایسے لئی تے
اوپنے اپنے پیاریاں توں اے مکھ پرتایا

.....

دل دے البم وچ لکیاں نیں جو تصویریاں
دل نوں سوہنی دیندیاں نجمی اوہ خشبو تصویریاں

.....

اکھیاں نوں آباد جزیرہ لہ جاوے گا
دل برباد ہے ہو یا اپنے وسنا نہیں ہے

.....

دُکھ دی کھاد ہے پیندی رہے دل دھرتی تے
سکھ دے بوٹے سوئے پھل پھل لے کے آندے

.....

تیرے نال سی رونق ساری، دل نگری دے اندر
تیرے مگروں ایہ وتی ہن ویرانہ پئی لگے

.....

آساں دیاں لغراں اُتے پیار دے پھل نہیں لگے
دل دیاں گنڈاں کھولیاں جد اُس یار پیارے

.....

جہڑا نجھی ونڈیاں پانوں مڑدا نہیں ہے
اوہنے اوڑک ملے تھلے آ جانا اے

.....

آج دے دن دی گل کیہ کرنی آج تے لنگھ ای جانا
آون والی کل دتے گی کیہ کھویا ، کیہ پایا

.....

جہاں نال میں سانجھ سی رکھی قدام دی
میری ٹورتے اوہ پئے انگلاں تردے نیں

.....

اوہنوں کسے کٹہرے دے وچ جان دی لوڑاے کاہدی
جہڑا اپنا آپ حساب ای روز دیہاڑی لیندا

.....

اوتھے پھل احساس دے ہر پل زخمی ہون
کنڈیاں نال ترازو جتھے ہوندا ہووے

.....

سہہ جاندا اے دل ایہ نجھی گجھیاں پیڑاں
پر ایہ اکھیاں رکھ نہ سگن بھیت لکا کے

.....

اپنے جتنے پالن لئی سب مکر فریب میں کر دے
چیرکاں مارن روحاں بھاویں واج نہ سن دا کوئی

.....

رستے دے وچ رُکھ تے کوئی وی لایا نہیں سی
لہدی کتھوں تینوں چھاں دس شتر دوپہرے

.....

مکر فریب دے ہو چاندے گرویدہ لوک
کاغذ دے پھل گلداناں وچ لاندے نیں

.....

پھلاں وانگوں کھڑیاں خوشیاں میرے ویٹھے
دُکھاں دے پرچھاویں پئے نیں ذہناں اُتے

.....

جہڑے گوہ نال پڑھن کتاب حیاتی دی
پا لیندے نیں نجھی اصل حقیقت اوہ

.....

اپنے آپ نون دھوکے دے وچ رکھدے نیں
دوجیاں اُتے لیبل لان گناہواں دے

.....

لڑنا اے جے اوہنے تے فرکھل کے سامنے آوے
اوہنوں آکھو میرے اُتے وار کرے نہ لگ کے

.....

خوشیاں والی جوہ چھڈ کے میں دکھ دی نگری چلیاواں
تھاڈے وچوں کون اے جہڑا میرا ساتھ نبھاوے گا

.....

شیشے تے میں کئی رنگاں دے راہ وچ کھلے تگے نیں
ایہ گل پر میں جان نہیں سکيا ٹٹیا کہڑا کسراں اے

.....

اس نگری وچ رہ کے میں تے جینا نجھی
بھاویں ہویاں آسے پاسے ، زہر فضاواں

.....

سچ دا جھنڈا چکيا اے کئی لوکاں نہیں
ایہناں وچوں بوہتے جھوٹھے لوکی نہیں

.....

اک تماشا لگا جنہوں سارے دیکھن ڈٹھے نہیں
اپہ نہ جانن ایہنوں وچوں کون تماشا بنیا اے

.....

ساڈے نال توں گلہ گزار می کاہدے لئی پیا کرنا
جہاں دا توں شکوہ کرنا، اوہ نہیں تیرے اپنے

.....

یاراں سالاں دا کیہ رونا چین نواں ہن کہڑا چڑھیا
ہن وی اوہو حال نہیں مندے جسراں پہلاں دیکھے

.....

جیہدے جذبے وانگ طوفاناں ہوندے نجھی
مجبوری دے جھکڑ اوہدا رستہ روک نہ سکدے

.....

اپنے گھروں آوے اوہ تے غیراں وانگوں
 اوہنوں آکھو ایہناں دُکھی رہنا چھڈے

.....

دل دا ویڑا اوہ سجا کر جاندا اے
 رنگ تے خشبو اڈ جاندا نال اوہدے

.....

اوہو لوکی مجرم رہے نہیں تیریاں نظراں سانویں تے
 جہاں تائیں آندا نہیں سی فن زمانہ سازی دا

.....

اُتے نیویں ہوون دے سبھ مٹ جاون گے جھگڑے
 جے کر بندہ جان لوے پئی اوڑک اوہدا کیہ اے

.....

اپنی ذات نوں لبھن ٹریا ایس خرابے اندر
 پا نہیں سکيا بھیت میں نجی ساری عمر گزاری

.....

گھر دی وحشت پائی رکھدی چکر میرے پیراں وچ
 سچ پچھوتے مینوں گھر وچ رہنا چنگا لگدا اے

.....

اوپدے مکھ نوں تکیا تے ہر چہرہ سوہنا لگا
 اوپدے کول سی بیٹھا جہڑا اپنا اپنا لگا

.....

دور کھلو کے کل سی جنھے ودعیا کیتا
 اج اوہ ساڈی راہ وی تگدا ہووے گا کیہ!

.....

وچ مقدر راں لکھے بے کر زخم نہیں ساڈے
 جگرا وی فر سانوں اوڈا ملیا ہوندا

.....

نجی اسیں تے اڈنا ای بھل بیٹھے آں
 کھل وی جاوے در پنجرے دا سانوں کیہ

.....

روز دیہاڑی واج دے پتھر ظلمی کھوہ وچ سٹنے آں
ساڈی ہمت اوڑک سجناں لہنوں پور کے چھڈنا اے

.....

سارا دن ای اس جیون دا وچ مسافت لنگھیا اے
اے جی وی ساڈی منزل ساڈیاں اکھیاں اگوں اوہے وے

.....

محرومی نے داغ جو لائے اوہ نہیں کدے وی ککنے
بھاویں کنے رنگ چ دیو اپنے چہریاں تائیں

.....

بتھاں وچوں واج نکل کے کھلری اے
خورے اس دا اثر کسے تے ہو یا اے

.....

آج دی سوچ نوں رد دیون گے کل نوں آون والے
عقلاں دے اندازے نجی اوڑک کچے نکلے

.....

پھلاں دی خشبو نوں دسو قید کسے نے کیتا اے
میری فکر اڈاری نوں فر اتھے کہدا روکے گا

.....

دل دی دنیا وچ وپارتے چلدے نہیں سی
آج کل سُنیا اتھے خوب سیاست ہوندى

.....

بے اِتبارے انساناں دے اِس جنگل وچ
سچی گل دا دس اظہار کراں میں کیوں

.....

پُچھ نہ کئے دریا میریاں اکھیاں سانجھے
پُچھ نہ کئے پھٹے ایتھوں چشمے نجھی

.....

دس توں نجھی پنچھی کتھے اُترن آ کے
اکھیاں والی جھیل تے کد دی سکی پئی اے

.....

تیرے دل وچ ساڈی کوئی تھاں تے ہے وے بیبا
تیرا روسا اپنی تھاں تے ، توں ایں سوہنا لگا

.....

اوہ ٹریا تے سارے رستے وچ نظر دے رکھے
اوہدا کیہ اے خورے کہڑے رستے تے پے جاوے

.....

کر جاندا اے جو ایہ کرنا چاہندا اے
ضدّی دل اے اپنی ای منواندا اے

.....

اوہنوں مل کے دکھ دے سایے ودھ جانداے نیں
ایسے کر کے اوہنوں ملنا میں اٹکا چھڈ دتا

.....

ہتھ جھماں دے ٹال لہو دے رنگے نجھی
وچ عدالت آج اوہ منصف بن بیٹھے نیں

.....

یاو تری دے غنچے اَنج فر کھڑ پئے نیں
دل دی نگری مہک گئی اے ایسے لئی

.....

جہڑی گل وچ فیہ دے اوہو ای
یار مرے نوں سبھ توں سوہنی جا پے گی

.....

ظلم دی واچھڑ لوکاں جد وی سہ لئی اے
اساں اے تکیا ظلم اوہدوں ای پھلایا اے

.....

میرے بجاں نالوں کہدا ہور سخی دس ہونا اے
جہڑے مینوں روز دیہاڑی غم دے تحفے دیندے نیں

.....

وچ سمندر اٹھدیاں جھلاں ویہنے آں
جد اوہ نجمی خاص ادا نال ٹردا اے

.....

تیرے شہر دے فاتے مستاں ایڈی چھیتی مرنا نہیں
ایہناں ہتھ اے جہڑا نگر اوہ وی ودھ کے کھوہ لے توں

.....

ایسے لئی ہن حال دلاں دا اوہلے رہندا
سینے اندر دل دی تھاں تے پتھر جاپن

.....

ہمت والے شاکی ہون نہ قسمت دے
محنت اپنے رستے آپ بناندی اے

.....

اُنھے بولے اج دے لوکی ہو گئے نیں
جہڑا آندا اوہنوں راکھا من لیندے

.....

ساڈے لئی تے ہر اک موسم اِگو جیہا نہجی
ہر اک رُتے اَساں تے تکیا ساڈا جام سی خالی

.....

کیوں دس خزاں نہ آکھاں ایس بہارنوں بجاں
ایس بہارے کوئی وی چہرہ کھڑیا دسیا تینوں

.....

اوہ تے رہندا خورے کہڑیاں واواں وچ
میں کیوں اُس لئی اپنا وقت خراب کراں

.....

میرے لئے اُس نواں منشور لیاندا اے
اپنے لئی اُس نواں دستور بنایا اے

.....

میں شیشہ واں مینوں عادت سچ بولن دی
کچھ لوکاں نوں شکوہ بھرم گواچن دا اے

.....

درد نشانی دونواں ایسراں وٹدی اے ہن نجھی
میرے حھے درد آیا تے اوہدے کول نشانی

.....

چاہت دی تصویر دے سارے رنگ کھرے نہیں
ہن چاہت وی دو نمبر دا مال بنی اے

.....

پانی اُتے صورت سدا لیکن اوہ
جھاں کول نہیں گوڑھے رنگ احساساں دے

.....

اسیں تے فروی کر دے رہے آں بھال تری
بھاویں وچھے ہر تھاں جال فریباں دے

.....

جھاں لوکاں سوز عشق تھیں اپنے دل نوں لوہیا
اوہو نور منارا بن کے چمکے نہیں اس جگ تے

.....

بیکاری دے گھمن توں جھمی
اپنی ہر اک نسل بچائیے

.....

لوکاں دے کجھ کم آ جاواں ، کافی اے
ایہ نہ سوچاں نال ایہدے ہن فائدہ کیہ

.....

چاہت اُسریاں کندھاں نوں وی ڈھا دیندی اے
دل وچ نفرت پا دیندی اے بد گمانی

.....

اپنی چھت دے تھلے پنینڈر آندی جہڑی
کتے رہیاں تے انج دا لورا آندا نہیں جے

.....

وچ سمندر کشتی اپنی لے جاواں گا
بھاویں تیز ہواواں رستہ ڈک کھریاں نیں

.....

جو کجھ کندھاں اُتے لکھیا اوہنوں نہجی
جہڑا بندہ پڑھنا چاہوے پڑھ سکدا اے

.....

جہڑے میری جھولی بھرنا چاہندے سی
 اوہو میری دھپ نوں ڈک کھلوتے نیں

.....

ہر اک آون والا ایہو کہندا اے
 میں آیا تے دیس دی حالت بدلاں گا

.....

سوہنے رنگ حیاتی والے اُس دی جھولی پیندے نیں
 اس دنیا وچ جنہوں دُکھ دا بوہتا حصہ ملدا اے

.....

پیار وفا وچ لگی لپٹی جہڑے لوکی رکھدے نیں
 پتھراں دے نال ٹکراندے نیں اپنے دل دے شیشے نوں

.....

دیس دی حالت اج وی کل دے وانگوں نجھی
 اپنی حالت بدل کے سارے ٹر جاندے نیں

.....

جھڑے لوکی روشن راہوں رکھدے نیں
 زندہ رہندے موت اوہناں نوں آندی نہیں

.....

اوبدی سوچ دے پینڈے وی کنڈیا لے نیں
 جھڑا دل احساس توں وانجیا جاندا اے

.....

جھڑے دیس اچ لٹے جاوَن راکھے پیار وفاواں دے
 اوہنوں امن دا گہوارہ تے جھوٹے لوک ای آکھن گے

.....

یاد کسے دی ٹردی اے جد نال مرے فر
 اتھر ، اتھر چاٹن بن کے کھلتر جاواں

.....

آ جا رل کے پیار دیاں ہن نجھی گلاں چھوپیے
 جے کرتوں اس نہیرے دا اے دل چوں خوف مکانا

.....

اوہدے گھر دے بوہے کولوں پرت آیا واں
جنھوں ملن دی خاطر کیتا سفر میں ایہناں

.....

ہر رشتے دی نیہ پئے رکھے خود غرضی تے
فر وی لہیے بندیاں وچوں پیار وفاواں

.....

میں تے سچ دی مورت واواں کاغذ تے
توں کیوں نظراں پھیری جاویں دس تے سہی

.....

توں دس وگدے پانی دا سی کدوں شناور
توں دریا دے حال دا محرم ہونا کیہ سی

.....

جنہوں تکیا اوہو ڈٹھا سولی اُتے
جیہدا حال وی پچھیا نجھی اوہو رویا

.....

جسماں نوں تے قید اِچ رکھیا لوکاں نہیں پر
خوشبو وانگوں سوچاں کیتا سفر ہمیشہ

.....

میرے دور دے بال وی بڈھے لگدے نہیں
میرے دور نہیں ایہناں نال کیہ کیتا اے

.....

جسماں دا مفہوم نہ لہھے لوکاں نوں
میرا دور تے اِنج دیاں لکھتاں لکھدا اے

.....

میرے دور اِچ زور اور بس نہیرے نہیں
میرے دور اِچ چانن کدرے لکھیا اے

.....

سہناں دے وچ پیار اُجالے وٹدے رپے نجھی
لوکاں دے لئی نہیرا کر کے کیہ لہھے گا سانوں

.....

میرے دور اُج روز تماشے ہوندے نیں
مردے نوں پئے آکھن کھیکھن کردا اے

.....

وچ خیالاں پھلاں وانگوں مہکے اوہ
وانگ بہاراں اوہدے دل وچ اُتراں میں

.....

ساحل وانگوں قیدی اوس سمندر دا میں
جیہدیاں چھلاں آ کے مینوں کھور دیاں

.....

دھڑکن وانگوں ہر اک دل وچ وسدا اے
گلشن گلشن اوہدیاں گلاں ہون پیاں

.....

میرے دور اُج نجھی راتاں جاگدیاں
میرے دور اُج سفنہ کوئی نہ تکدا اے

.....

چن تے اُپڑے اسیں مرتخ ول ودھدے پئے آں
اپنے آپ نوں لبھن دے لئی کیہ کیہ حیلے کر دے

.....

ایہناں سوہنے موسم جہڑے دیکھے سن
اکھیاں سارے منظر سانجھے اوہو نہیں

.....

سوچاں دے انداز اُجے وی بدلے نہیں
فکراں اُتے اُجے وی کائی جھی اے

.....

بھاویں کنا. پانی لنگھ گیا پل دے تھلیوں
ساڈیاں سوچاں اُج وی اوتھے رُکیاں ہوئیاں

.....

دل وِچ بالے پیار دی لاٹ
نجھی ایسا چھیڑ سنگیت

.....

خوش فہمی ایہ کہڑے رنگ دکھاوے گی
لوکی مور پئے آکھ رہے اج کانواں نوں

.....

کسراں دسیے زہر جدائی آساں اے کیویں پیتا
تیتھوں وچھڑے تے یاداں نے حشر اٹھائی رکھیا

.....

اپنے گھر وچ رہ کے وی میں بے وطن اکھواواں
اپنی ذات دی ٹٹ بھج دا ایہ منظر کیویں دکھاواں

.....

پیار دے دو ایہ بول توں ساڈی جھولی پا دے
مٹے دل نوں کجھ تے چین قرار ملے گا

.....

مکھ اتے رونق تکنا چاہندے لوکی سارے نجھی
روحاں دے ویران جزیرے کون آباد کرے گا

.....

کندھاں بوہے تر نین لہو دے چھٹیاں نال
شہر مرا اج مینوں مقتل لکيا اے

.....

سڑدیاں بلدیاں دھپاں مینوں گھیر لیا
بجناں تیری زلف دا سایا کتھے دے

.....

میرے غم دا قصہ اتھے کون سنے گا
شہر دا حاکم میری جان دا دشمن ہويا

.....

حرف نصیحت کوئی جے سننا چاہوے تے
میریاں گلاں کنیں رس پٹکان گیاں

.....

واواں دا رُخ جد وی اتھے بدلے گا
گردش دے دن فر ای نجھی ملن گے

.....

اس رستے تے سوچ کے چٹاں پیر دھریں
اس رستے تے ویریاں کچ کھلارے نیں

.....

کیہ دساں ہتے کیویں دساں حال سفر دا سجنو میں !
پیر میں چکدیاں ڈرنا واں تے سوچاں دڑکی لائی اے

.....

توں جھلا ایں تینوں ایہناں پتھراں توں کیہ لبھنا
ایہناں نال تے ٹکر لے کے متھیا رنگیا جاوے

.....

کیہ میں بھلا جواب دیاں ہن لیہنوں ایہدی گل دا
رات اے پچھدی چانن کولوں تینوں کیہ اے لبھیا

.....

کول نیں جھڑے ایہناں نال ای بازی جتے
ساہ ادھارے لے کے نجھی کیہ کرنے نیں

.....

انج مسائل گھیر لیا اے لوکاں نوں
اپنے آپ توں تک ہن سارے آئے نہیں

.....

تیرے شہر دے موسم سانوں راس نہ آئے
تیرے شہر اچ آ کے سانوں لڑ گئے سائے

.....

شام سویر دے چکڑ وچ آوارہ واں
میں نھیرے دی لکھ وچ ای اکھ کھولی اے

.....

آپے رستے لبھاں گے تے آپڑاں گے
میر نشمیراں کتھے منزل دسنی اے

.....

کلا بہہ کے نجھی اپنے کمرے وچ
اپنے نال میں لمیاں گلاں کرنا واں

.....

ہنراں اُتے پھرے لانے چھڈ دیو
ایہو کرناں برچھی نہ بن جان کتے

.....

آل دوالے کیہ پیا ہوندا ! فیر ایہ ویکھیں
گھر دی حالت اُتے پہلاں غور کریں توں

.....

کہڑی جاوے پرلے کنڈے، کچے اُتے تر کے
ہر سوہنی دا جذبہ اے، اج تا شیراں توں ڈریا

.....

انج لٹیا سانوں رہبر نہیں
اوہ لٹ دا ، نالے ہسدا رہیا

.....

چنگے کم دی خشبو آپے کھلے گی
منجھی اس لئی ڈھول وجانا چنگا نہیں

.....

کون سی میرا جہڑا اچکدا، جے میں ٹھیڈے کھاندا
ایسے لئی میں ہولی ہولی جیون پند مکایا

.....

میںوں جھوٹھا کر کے ہو جا سچا توں وی
میرا کیہ اے، ایہ وی بازی ہر جاواں گا

.....

جے توں اوگن ہار نہیں تے
تیرا رنگ کیوں پے گیا پیلا

.....

اک اک ورق پھر ولیا دل دی کتاب دا
پایا نہ فر وی بھیت میں اپنی جناب دا

.....

ایہ گل سجنا چیتے رکھ لے
مٹھی شاخ تے پھل نہیں آندے

.....

ہمتیں دیوے آپ بجھائے جہاں نہیں
اوہ دیوے دی لاٹ نوں ویکھیں ترن گے

.....
اج درویشی اٹکا جھوٹھ
ایہ وے دھوکھا ، وار ، فریب

.....
اوتھے اوتھے کھردے پھل
جتھے ہمت رکھدی پب

.....
ہر پاسے ای دھینگا مُشتی ہوندی اے
خورے کاہدی کاہلی پئی اے لوکاں نوں

.....
لیڑے سوہنے پائے نہیں پر ایہناں کولوں نجھی
حرص ، ہوس تے کبردی مینوں چھاہن پئی ہن آوے

لاٹ علم دی جہاں اُچی کیتی اے
اپنے گھر نوں اوہناں روشن کیتا اے

.....

لوک سارے کہہ رہے نیں دے کے ووٹ
اوس نوں بیکار کیتا کامیاب

.....

دشمن نال پرانے ساڈے ودھ گئے نیں
جناں چکھے گھات جدوں دی لائی اے

.....

گتے پھرن. آوارہ اتھے ، پتھر بچے دیکھے
کسراں دسو اتھے رہ کے اپنا آپ بچائیے

.....

دسو کتھے عزتاں تھیں ، عزتاں دا ہن ملاپ
ہو رہیا اے دولتاں تھیں دولتاں دا ہن ملاپ

.....

جہاں لاٹ محبت والی وچ دلاں دے بالی
 اوہناں امر حیاتی لیتھی اس دنیا وچ رہ کے

.....

دن وی سوہنا رات وی سوہنی اوہدے نال
 دُکھدی اگ مچانا جانے اوہدا روپ

.....

لکھیں وی ایہ لبھدی نہیں جے رُل جاوے
 عزت نوں انج داتے لانا چنگا نہیں

.....

سمجھ نہ آوے کاہدی چٹی بھرنے آں
 چھاواں وچ وی دُھپ دے دُکھڑے جرنے آں

.....

اپنی ڈور جے دوجیاں دے ہتھ دیویں گا
 جتن دی فر آس نہ رکھیں نجی توں

.....

ترس گئے آں آسیں بہاراں ویکھن نوں
 ویکھ کے گلے لیراں لیراں پھلاں دے

.....

ازلاں توں ای خورے اِنجے لکھیا اے
 اوہ جدا اے اسیں نمانے ہرنے آں

.....

ہر تھاں اگاں ای لائی جانا ایں
 پیار دا باگ وی اگا کوئی

.....

بھڑک پیاں نہیں دِہیاں اگاں
 اَج نوں کل توں بتر ویکھاں

.....

نیوے ہو کے منگ لے نجھی سبھ کجھ دیندا رب
 آ ہن اوہدے ولس کرے نیک دُعا دا رُخ

.....

ساڈے اُتے موت دے پھرے جو لاند اے
 اوہنوں آکھو اسیں آں موت نوں چٹمن والے

.....

میں تے بچناں دے وچ کھلوتا ساں
 آئی واچھڑ ایہ کدروں تیراں دی

.....

اپنی ذات سمندر جہاں رکھی اے
 اپنے اندر اوہ دریا سموندے نہیں

.....

وچ شریکاں توں سانوں بدنام کریں
 ساڈیاں جتاں تھان تھان تے ناکام کریں

.....

نجمی اپنی ہمت دے نال لیہنوں دے توں ڈھا
 تیری راہ وچ آوے جھڑی رساں والی کندھ

.....

کدے ایہ لگے لکھیا پڑھیا ، سبھ بیکار اے
کدے تے اتو شعر تے نظراں ٹھہر دیاں

.....

سوچ تے سہی توں کیہ کجھ کرنا چاہندا سی
دیکھ تے سہی توں کیہ کجھ ہن رسکیا ایں

.....

زندگی دی ایہ کھیڈ ، انج جیویں
بن کے ٹٹیا اے بلبہ کوئی

.....

عمر اں تک نہیں مکے ایہ تے جھگڑے نیں دیوانی
ایہ شیطان دی آندرو انگوں لے ہوندے جاندے

.....

ٹریا جان دے اپنے رستے اوہنوں نہ سد ماریں
جنہوں مگروں لاہن لئی رہے توبہ تلا کردے

.....

تینوں پیار دا جادو آندا کردے سمھناں اُتے
تیری اکھ چوں چانن چھلکے مونہوں پھل نہیں جھڑدے

.....

اوہدا لہجہ کتا زہر بھرتا اے
اوہدے نال توں پُچھ تے سہی کیہ بتی اے

.....

کم دی رٹ توں لانا چھڈ ہن شام پوے گھر پر تیں
تیرے نالوں پنچھی چنگے شاماں نوں گھر آندے

.....

وچ دعاواں پُچھ نہ کیہ تاثیراں نہیں
سجناں اس دے محرم میرے اتھرو نہیں

.....

سنگھنی ہووے چھاں دُکھاں دی دیندی اے فر لورا
جہاں نوں دکھ راس آ جاوون مول نہیں گھبران دے

.....

لکھیا اے جو لیکھاں اندر اوڑک اوہو لہمنا
چنگا چوکھا ویکھ کسے دا کیوں پئے ایویں سڑیئے

.....

ساڈے تے وی پاوے کجھ توں پیار سلوک دیاں کنیاں
ساڈے ول جد پھیرا پاویں اگاں لاندہ جاویں

.....

ہر تھاں اگاں ای لائی جانا ایں
پیار دا باگ وی اُگا کوئی

.....

اوہو بول ای اچا اج تے اوہو گل ای سٹی
زردے زور تے لوکی جنہوں اتھے نہیں منواندے

.....

آکھن نوں تے اساں اے لایا نہیرے نال متکا
پر نہ چانن لہمنا ٹریئے نہ کوئی اوکڑ جریئے

.....

ایسے لئی تے لوکی آکھن تیرے گن نیں چنگے
 کرتا دھرتا ہو کے وی توں اپنے ہتھ نہیں رنگے

.....

ازلاں توں ای خورے انجے لکھیا اے
 اوہ جدا اے اسیں نماں ہرنے آں

.....

اپنی جان تلی تے دھروے صادق جذبیاں والے
 سڑ جاندے نیں عشق دی اگ وچ اوہ تے وانگ پتنگے

.....

جتموں توڑی دل چندرے دیاں حدّاں سن
 اوتھوں توڑی تیرے لارے اپڑے نیں

.....

چھاتی تے ہتھ مار کے کہیے سچے ہوئے جے کر
 جھوٹے ہوئے تے سچ اگے کدے نہ سجنو اڑیے

.....

پل دا پل وی ٹھہرے جہڑے اوہو ہارے بازی
چتے اوہو تیز دوڑائے جہاں عقل دے گھوڑے

.....

اکو گھاٹ تے پانی پینا اُس دن شیرتے بکری
جس دن لڑدے ویکھ لوؤ گے بازاں نال مولے

.....

کیہ دستاں میں تہانوں لوکو میرے نال کیہ بتی
سکھاں دی جج لے کے ڈھکیا دکھاں ملنی کیتی

.....

توں قسمت دا دھنی تینوں لہھی اے خشبوئی
مٹی نون توں ہتھ لایا تے اوہ وی سونا ہوئی

.....

اوہنوں اپنا سچا رہبر متھاں گے سبھ نجھی
جہڑا رات دا چیر کے پر بت کڈھے نور سویرے

.....

بجھدی اگ دے دھوئیں توں لگدا اے
اٹھ کے ٹریا اے قافلہ کوئی

.....

اوہ پتھر دا پتھر اج وی اوہ تے موم نہیں ہویا
جیہدے لئی دل ڈبیا میرا جیہدے لئی اکھ روئی

.....

اپنی ہک تے واہراں ڈکدے جہڑے وچ میدان
سوہنے ویس دا رکھدے ڈٹھے ، اوہو مان تران

.....

سر بگانے میلا تکنا بڑا سکھالا ہوندا
اپنے مال چوں خیر وی پائیے ہوندی اے اکھیائی

.....

لعللاں وانگ ضمیرنوں رکھیے جگ دے اندر نجھی
دل دی مندری اندر لہنوں وانگ ننگینے جڑیے

.....

اپنی اپنی گٹھڑی چک کے لوکی نیں ہف چلے
 اج کتھے اوہ ویلا کہڑا چکدا پنڈ پرائی

.....

وڈے لوکاں دا ہوندا اے میل وی وڈیاں نال
 خاناں دے تے ایہو سنیا بن پروہنے خان

.....

ساون جھڑیاں جدویاں لکیاں میرے شہر دے اندر
 میلاں والے گھوک نیں ستے کچے ڈھارے جاگن

.....

جہڑا آونے اوہو آکھے میں آں فجر دا تارا
 دیکھو میرے چکھے چکھے سکھ دا سورج آئے

.....

گونج رہیا اے اک مجرم دا ایہ آوازہ اج وی
 جہڑا اوگن ہار نہیں اوہ مینوں پتھر مارے

.....

جھلے کٹھے ہوئے ، لائی اگ خطیباں
میرا رنگ نہ پھریا ، لائے زور طیباں

.....

دم مارن دی تھان نہیں ہوندی ساڈی سامنے اوہدے
دسو کھاں تسیں بلدے ویکھے دیوے سپاں اگے

.....

جدوں ضمیر دی بولی لگے
ہر بندہ ای وکدا جاوے

.....

غصے نوں تھک دینا چنگا سنیا وڈیاں کولوں
میرے کول جے آجاوے میں اس نوں کول نہیں رکھدا

.....

رجیا روندنا ، بھکھا سوندا ، ڈٹھا اے
ویکھ کرشمے نجمی اوہدی قدرت دے

.....

کہڑا جرم میں کیتا مینوں ایہ سمجھاوے دنیا
کاہدے لئی اس کالی رات نوں میرے متھے لایا

.....

سبھ ساکاں توں مینوں تے بس ساک اوہ چنگا لگے
اوکھے ویلے جہڑا اگتے ودھ کے کم اے آندا

.....

آون والا دور بہاراں دیکھے گا
کلی کلی نوں اپنا لہو پیایا اے

.....

جے کر سوہنا توں اکھوانا دل دے میل نوں دھوویں
اوہ کوہجا اکھواندا جہڑا دل دا کالا ہوندا

.....

اوہ میرا سی ایسے لئی میں اوہدے سارے
مندے کارے، بول وی کھارے گل نال لائے

.....

کجھ نہ آوے اوہدی ونڈ دی جہڑا سبھ کجھ ونڈے
رجیا مڑ مڑ جھولی پاوے جہڑی چوگ کھلاری

.....

کوڑا چک چک دُنیا والا عمر گذاری مُرشد
میتھوں نہیں ہن چکی جاندی پنڈاے بھاری مُرشد

.....

پیندی جاوے ایسے کر کے وچ دلاں دے گھنڈ
پیسے دے پئی زور تے ہوندی اج ساکاں دی ونڈ

.....

نالے تے صاحب ہواراں دی تقریر ہو گئی
ایسے بہانے ہو گیا جھگیاں دا افتتاح

.....

ساڈی کندھ تے آ بیٹھی اے جہڑی بچے گڈھ
موڑو اپنی ہمت دے نال اوس بلا دا رُخ

شہد بھریتے ہوٹھ ترے کیوں نال کڑتن بھر گئے
لال ہنیری چڑھ آئی کیوں میری واری مُرشد

.....

اوہنوں وچ انساناں دے دس جیون دا کیہ حق اے
دولت بدلے عزت غیرت جہڑا گہنے پاندا

.....

بجن تینوں جان لیا ہے میرا دوش نہیں کوئی
کچی عقلے لگدی سبھ نوں دھپ ہمیش ای سایا

.....

شک دی لیک میں اُگڑی دیکھ کے اوہدے متھے اُٹے
کھچرا ہوندا ہے کر نجھی جھوٹھ نوں سچ بناندا

.....

بوہتا بھار نہ چکیں ہے کر دور سفر تے چلیا ایں
منزل آن توں پہلاں نہیں تے نجھی توں تھک جاویں گا

.....

میرے دل دا پنچھی سجناں تیتھوں دس کیہ منگے
تاڑی ماڑ اڈائیں نہ ایہ آپ اڈارو ہويا

.....

سچ پنچھو تے اتھے رہن دا حج نہیں کجھ
پیار دا جہڑا نقش وی اوہ دھندلایا اے

.....

توں وی دھولے اپنے ہتھ ہن وگدی پئی اے گنگا
کوہجاں مارے جتے نوں توں آکھیں جاویں چنگا

.....

اک پاسے اوہ لیندا پھردا سمناں دیاں سوہاں
دوہے پاسے چاہندا اے اوہ اپنے عیب لکانا

.....

سوچاں دے وچ ڈُپیا ہن میں ایہو سوچ رہیا واں
اوہنوں کہڑا تحفہ دیواں اوہ تے آپ سکندر

.....

اوہناں اگتے رو رو کے نہ نین گوا
چرب چڑھے نین جہاں اُتے دولت دے

.....

اٹ نال اٹ و جا دینا تے کم سکھالا ہوندا
طاقت ہوندیاں معافی دے کے بندہ بالا ہوندا

.....

سورج دی اکھ کجھن دا ہر قطرے نے وِس لایا
اوکھا سی پر کٹھیاں ہو کے کم ایہ کر دکھایا

.....

میرا فن جاگیر مزی اے، ایہ وے خون جگر دا
ایہ انمول خزانہ لیہنوں دولت وچ نہ تو لیس

.....

اکھیاں دے وچ پائیاں جو نہ اکا رڑ کے مچھی
انج دا پتر مایاں لئی تے کرماں والا ہوندا

احق بجن نالوں آہندے دانا دشمن چنگا
 سوچ سمجھ کے یار بناویں گل بلا نہ پاویں

.....

جئے ہشر ڈیرا لایا
 واء دا اوتھے ناد وجائیے

.....

چار پھیرے کندھاں اُچیاں کرنا واں
 اندر دے انسان توں خورے ڈرنا واں

.....

میں اک بھولے پنچھی وانگوں رنگاں اُتے وسیا
 سانہہ کے رکھیا چوگا نہ میں کندھ ای کوئی اساری

.....

جد دا آیا اوہنے نجھی اٹو رٹ اے لائی
 میں ایہ پھینر کیل کے دیکھو تہانوں کنج بچایا

.....

فٹ پاتھماں تے بستر لٹے ویکھیں جے
کوٹھنیاں وچ نہ بیٹھ کے توں آرام کریں

.....

نال زمانے بھڑیے نہ ہن ہو ہو کے جذباتی
جھڑی گل وی کرے اُس نوں نال دلیل دے کرے

.....

پیار تے سوہنے یارا اک آسمانی تحفا اے
اس نوں کھیڈ سمجھ کے اس دی نہ توں قدر گنوا

.....

سچ وڈیائی ، سچ سرمایا ، سچ ای مان تران
سچ دادس توں ہووے کسراں جھوٹھ دے نال نبھا

.....

نھیرا بھاویں نجمی مارے کتے ودھ ودھ پیر
میں آں سچ دا سبز سویرا مکنا نہیں جے میں

.....

مُھلاں ورگے بالاں تائیں دیئے پاک فضاواں
ایسے کم نہ کریئے جس تھیں مکھ ایہ سوہنے جھوون

.....

میرے ساہمنے آندے نیں جو ظاہری رُوپ لکا کے
ٹونے، گنڈاں، لاون والیاں، میں پیراں توں ڈریا

.....

لوکی اج تے چسکا لین
بول کے بلا ضرورت جھوٹھ

.....

اوہنوں رکھدی دُنیا ساری چنگے ناں نال یاد
جہڑا ونڈدا پیار دا امرت کردا خدمت راج

.....

ساڈے ول جد آنی نہیں سی رُت سہانی نجھی
کاہدے لئی فر دل جھلے نیں ایہناں جشن منایا

.....

اکوویٹھڑے کھیڈے دوویں، اک ددھتے اک خون
دسدی نہیں پر کسے دوارے دو بھائیاں دی سانجھ

.....

جھوٹھ دے پتھراں توں ڈریا لے
آہلنا کس جگہ بناوے سچ

.....

اپنی جان تے بھوگاں گا سبھ دکھاں نوں میں
تیرے لئی پر سکھ دی بُرکی دھر جاواں گا

.....

کردا میں ظلم کوئی تے کر کے بھلاوندا
ہوندا جے میں وی بیلو پتر نواب دا

.....

چڑھدے ہوئے طوفاناں اگے کچے بنھ نہ مار
آکھ رہیا اے ویلا تینوں اپنی لے توں سار

.....

خورے کد انصاف دا سورج چمکے گا
ظلمات دی اس سیتل رُتے ٹھرنا واں

.....

سفریں دی اکھیائی کیہ اے ، جان لویں
چڑھدے سورج وانگوں جے توں شام کریں

.....

مک گئی گرمی جذبیاں وچوں ، رشتیاں چوں ایثار
اُلفت جھوٹی ، نفرت جھوٹی ، جھوٹے کردار

.....

میں خشبو نون قیدی کرنا چاہیا سی
ہر ویلے ہن ہوکے ہاواں بھرنا واں

.....

جے تقدیر بنانی اے تے کر کوئی تدبیر
مرداں اگے ہوندا دسو کہدا کم دشوار

.....

کم کروا میں ملدا مینوں جج دا جیکر
خوش رہندا میں بن دا ریڈر جج دا جیکر

.....

ضمیراں دے کرن سو دے خطا باں دا خدا حافظ
بنے جاہل سیانے اج کتاباں دا خدا حافظ

.....

دل دے سو دے دل دے نال
منگے پیار کہانی راز

.....

نیویں پانکے سُن دا رہندا میری بات
دیکھ کے اوہدے ایہ ورتارے ودھدی آس

.....

نال خوشبو دے سی بھری بارش
دل دے کھیتاں تے جو وری بارش

.....

نہ یار رُستے ، نہ دل ای ٹٹے ، نہ شام ہوئی
ایہ کس وجہ توں نیں کانواں کولوں بنیرے فارغ

.....

یوسف دے سبھ وڈے بھائی مینوں نظریں آون
بنیا مین جے کدرے ہے تے گل کردا اوہ شگے

.....

چنگی اوہو جھگی ہوندی پیار نیں جس وچ پلدے
ساہ گھٹ دے نیں میحل اوہ جتھے نفرت تن دی تانا

.....

دیکھن دے وچ آیا ایہو بچ کے کرے شرارت
محفل اندر بیٹھا ہووے گونگا یا کوئی لنگا

.....

ایسے لئی چکاندے جھوٹے عامل کاروبار
اتھے کدی وی پے نہیں سکدا گنواراں دا قحط

.....

کمرے دے ویچ ڈکیا خورے کد تک رہنا ایس
میں چاہنا واں کسے طراں ہُن کھل جاوے انصاف

.....

پتے پیر جما کے رکھیں
ایہ نہیں ویکھ ترہین دا موقع

.....

میں اوہ سچ واں جھوٹھ دی اگ ویچ جسے نہیں جے سڑنا
بھاویں کئی واری مینوں آ ازماون اگاں

.....

میری ذات دے بارے اوہو کسراں زہر نہیں اگلے
میرے مونہ تے کہندے جہڑے مینوں چنگا چنگا

.....

جے کر نجھی موت دا دل چوں خوف مکانا
کربل دے مظلوماں دا فر ذکر سچ کرے

.....

میرے گھر دی دنیا وکھری ویکھن لوکی
اپنے گھر وچ ہو کے وی میں گھر نہیں ہوندا

.....

چسکا لے لے ہوراں دے تے کڈھدا سی میں عیب
آپ جدوں میں شیشہ تکیا اڈ گئے میرے ہوش

.....

میںوں ریت زمانے دی نے اپنے نال اے رکھیا
نہیں تے کدوا ایس توں اگے نکل گیا میں ہوندا

.....

رنگ حقیقت کسراں میںوں نظری آوے
اپنی فکر مطابق لیہوں بھال سکاں گا

.....

سوچ دریا تے ورھدی ویکھی اے
میں تے نجھی ڈری ڈری بارش

.....

وقت سمندر جہے بھیت سنبھالے نیں
اک دن سارے ایہ ظاہر کر دیوے گا

.....

ساڈے رنگ تے ایہ تصویراں ستھے ناقص
ساڈے حرف تے ایہ تحریاں ستھے ناقص

.....

گھر بیٹھے تے جان نہ سکئے سفراں دی اُکھیائی
سفران دا جو بھاراے چکدا، اوہو جانے اوکڑ

.....

اپنے وتوں میں تے اوہنوں پھاہیا اپنے جال
جال سنے ای جد اوہ اڈیا اڈ گئے میرے ہوش

.....

توبہ دا دروازہ جہڑا چھڈا نہیں
اوپدا پنیڈا نجی سوکھا ہو جاندا

.....

اکھیاں وچوں نینداں جد دیاں اڈیاں نیں
کھلتی اکھیں خواب میں ویکھن لگا واں

.....

اوبدا درشن پانا ای تے دل دیاں اکھیاں کھول
کاسہ اگے کرے تے فرمدی اے خیرات

.....

جہڑی لہر وی اٹھی اوہنے اوڑک چھے ہٹنا
دکھ سکھ دیاں لہراں تائیں ہن توں گننا چھڈ دے

.....

شاخاں ویکھ کے پنچھی ڈیرے لاندے نیں
سڑوے بلدے رُکھ تے کیوں اے پیٹھن دس

.....

جہاں نے مایوسی نوں اپنے دل وچ رکھیا
اوہناں نجھی ضائع کیتا اپنے ساہواں تائیں

.....

جہڑا کل تکہ بال سی میرے رہندا بجاں وانگ
پھیر کے مونہہ جد کولوں لنگھیا اڈ گئے میرے ہوش

.....

جد دا ہتھ تے ہتھ چہ مار کے لٹن لگ پئے لوک
پے گیا ٹھگی لاون والے مکاراں دا قحط

.....

سرمایے دی ڈین ڈراوے ودھ ودھ کے
سوچ رہے آں کنج لنگھن دن عزت دے

.....

تیری بے تقدیر دا مولا وار ہووے تے
دُنیا کر لے سو تدبیراں سمجھے ناقص

.....

کندھاں، کوٹھے، بوہے اُتے خوف دے سائے
گھر دی حالت نجی ایسراں تے نہیں ہوندى

.....

ساہواں نوں توں مالک دا انعام سمجھ کے
اُس دا شکر ادا کر ، چھڈ دے ماتم کرنا

.....

راہواں وچ جو دیوے بال کے رکھدا اے
اوہ جانو اے میرے راہواں بھلن دا

.....

اوہ مہکاندے دُنیا اندر روشنیاں دے باغ
دل دھرتی تے جہڑے لاندے سچائیاں دے باغ

.....

نہ سب کیلین نہ بین پھڑ کے ایہ جان جنگل
میں پھر دے دیکھے نیں شہراں اندر سپیرے فارغ

.....

سبھ نوں تولے اِکو تکڑی ، دیکھے اک اکھ نال
اپنا کون پرایا کہڑا ، بھل جاوے انصاف

.....

اوہ وے خوشیاں دا وپاری میری خوشیاں وچ اے جان
میرے اوہدے ذرمیاں اے حرمتاں دا اختلاف

.....

سوٹے دا کوئی گھوٹے دا اے
سگرٹ دا کوئی بھنگ دا عاشق

.....

کوہجاں مارے جتے لئی اوہ منگدا جھوٹی شہرت
بوہے بوہے کھجیل ہووے ویکھو مول نہ سنگے

.....

سمجھ نے آپ ای چکیاں اتھے اپنیاں اپنیاں پنڈاں
توں انج پھلپھرنا ایں جیویں توڑے عرش دے کنکرے

.....

کندھاں نوں گن ہوندے ایہ گل ہر دم چیتے رکھیں
ایہناں سامنے پھولیں نہ توں اپنے دل دے ڈکھڑے

.....

ساڈے وچ کیہ عیب اے دستو مندے کیوں اکھوایے
 تہاڈے سر کیہ سنگھ نہیں اُچھے تسیں بنوں پئے چنگے

.....

توں ہتھیار نہ ستیں جے کر آئی اے رت پیلی
 اس رتے تے وگدے ہوندے انج دے واورولے

.....

میری نیکی تیرے ناویں کسراں دس لگ جاندی
 میرے کھاتے پے جاندے نیں جرم کوں سبھ تیرے

.....

اج دے کال سے وچ ہو گیا سبھ دا جینا مشکل
 دھوتے لیڑے پاون والے کدے سہارے جاگن

.....

تینوں دلوں وسار نہیں سکیا حالے توڑی نجھی
 تیری یاد دی بھسمل دے وچ اے شرارے جاگن

.....

مٹھی گرم جے کر یئے تے فرسارے کم ہو جانده
توبہ توبہ جہڑا آکھے تھاں تھاں دھکے کھائے

.....

مانگت وی اک پیشہ بنیا ، کیہ ہن کر یئے
ہٹے کٹے لوک وی منگدے میں دیکھے نہیں

.....

جہاں ہارنوں موڈے چاہیا اوہو بازی ہارے
جہڑے سینہ تان کھلوتے چمکے بن کے تارے

.....

جیویں لنگھدی جاوے لیہنوں ہور نہ انج گنوا
در بدری ہن چھڈ کے بھلیا اپنا آپ سنوار

.....

مجرم تے توں بن چکیا ایں چکھسی سی توں بھاویں
کیہ ہو یا جے لوکاں وانگوں توں نہیں نمجی پتی

.....

اک میدان اچ ارباں لوکی کٹھے نیں
آپو دھاپی کجھ وی سمجھن دیندی نہیں

.....

دولت دیوی متی نہیں میں کتے پاڑ ویلے
ہفت گیا واں نسا نسا سروچ آگئے جگے

.....

ایہ دنیا تے اوہدا اتھے کوڈی مل نہیں پاندی
اچ دے دور وچ جہے اپنے آپ نوں نہیں منوایا

.....

انج لگدا جیوں میلا ویکھن آئے ہون
ہسن گون اچ وقت لنگھا کے ستے لوک

.....

کھچرے لوکاں کول میں بہ کے سکھیا ایہ فن نجھی
گل وچ پھانسی آندی ہووے بات اچ گنجبل پانا

.....

اِکو منظر سجیا میریاں نظراں دے وچ
تھاڑے ولین کئے موسم بیت گئے نیں

.....

تکڑے اُگے وچھ وچھ جاؤ ' ماڑا وکھ دباؤ
زندہ رہن دا دَسدا اُج تے ایہو ڈھنگ زمانا

.....

ہو گئے اج جنوراں توں وی وکھ سوتے لوک
زر دے زور تے کر دے نیں کجھ بے بے لوک

.....

میرے اندر جہوا باغی لکیا بیٹھا
میںوں اپنے پچھے لائی رکھا

.....

وحشت دے ایہ منظر کد تک ویکھاں گے
اپنے بارے کد تک نجبی سوچاں گے

.....

اپنے اندر امن امان ای رکھنا واں میں
 باہر بھاویں کئی وحشت نچدی ہووے

.....

اُس جھوٹھے دی ہو گئی سچی ہر گل اتھے
 میرا سچ وی جھوٹھ اکھوایا میں آں بزدل

.....

ایہناں کولوں کاہدا اوہلا ایہ نہیں گھر دیاں کندھاں
 ایہناں دے ای سا نچھ سہارے میں جینا واں ہردم

.....

اپنا اٹو سِدھا کرنا اوہنے جسراں ہووے
 ایسے صفت بنایا خورے اوہنوں ساڈا حاکم

.....

جنتوں لبھنی ہووے فحشی مطلب دی خیرات
 بہہ جانڈے نیں او سے تھاں تے مار تھلے لوک

.....

اکھراں دی ایہ کھیڈ نرالی جھڑی روز میں ویکھاں
 پُچھ نہ کئی چستی آندی پڑھنا واں جد کالم

.....

بے ترتیبی رچ وِس گئی اے ساڈے اندر ایسراں
 ویٹریاں کولوں رکھیے ہُن تے گلیاں اُچیاں اُچیاں

.....

رُتاں وِچ تبدیلی اوڑک آوے گی
 رنگی رُت دا کھوج لگاؤن ٹُریا واں

.....

میری وگدی رت تے جیہدا دل نہیں جھریا
 اوہنوں ڈگیا ویکھ کے ساہواں اڑکن لکیاں

.....

کیہ ہويا جے نال مرے انصاف نہیں ہويا نجھی
 میں سچا واں ایہ گل جانے اُنج تے سارا عالم

.....

وچ دعاواں کیہ تاثیراں ہوندیاں نہیں
 سجا ! اس دے محرم میرے اتھرو نہیں

.....

پنڈ بنھ کے تے کوئی وی بیٹھا دسیا نہیں
 ہر تھاں ای میں پئے کھلارے ویکھے نہیں

.....

اپنی سیت مٹاندے نہیں ایہ کلیاں رہ کے ٹھردے نہیں
 چارہ گرتوں خورے کاہنوں اج دے لوکی ڈردے نہیں

.....

یوہے شوق دے گھل گئے سارے
 وچن لگ پیاں دل دیاں تاراں

.....

نجمی دس کھاں کسراں تیرے دن پئے لنگھدے جاندے
 لوک تے اک اک جام دے اندر کئی طوفان اٹھاندے

جیکر تہاڈا اذن ملے تے اک گل تہانوں آکھاں میں
 مہل ملن تے اوہناں نوں فرہس ہس پھڑدا کہڑا نہیں

.....

ہر اک اکھ آوارہ کیوں اے ایہ وی سوچو
 بن دا مہل شرارا کیوں اے ایہ وی سوچو

.....

وڈا سی مونہہ جد کدی مینوں سی ملدیاں
 ہن آ گیا اے ساہنے جھڑکاں دا فاندہ

.....

میتھوں ایسراں وکھرا ہو کے تینوں لبھنا کیہ
 میرے نال توں رل کے آ ہن چانن راتے رو

.....

اساں کی دینا نجھی یارا آون والیان نسلاں نوں
 ساڈے کول تے اپنی لئی وی پیارتے خوشیاں تھڑیاں نیں

.....

بے شک ایہ میرے نال ای رہندے نیں ہر گھڑی
ویلے تے کم نہ آئے تے سجناں دا فائدہ

.....

پیار دا چانن جس دن اتھے کھلے گا
ساڈے مکھ دی اوہدوں رنگت بدلے گی

.....

بھٹھا کوئی نہ سوں وے اتھے رجیا کوئی نہ رووے
ایسراں دی بے ہووے حالت فر نہیں دُنیا بھیرے

.....

اکھ دی نگری دیوا بن کے جگدا راں میں
ہر انتھے لئی اکھ بن جاواں جی کردا اے

.....

کہندے سن پئی تارے چمکے رستہ دسن والے
نظراں چک کے تکیا تے اوہ راہ وچ زلدے ویکھے

.....

جیہدے ہوون مندے کارے
 اوہدے مٹھے بول وی کھارے

.....

ہر ویلے جو متھے اُتے وٹ ای پا کے رکھے
 اوہنوں کسے کیہ ملنا ، اوہدا بوہا کیہ کھڑکانا

.....

پکدا سجنو پھل پیار دا سبھے سبھے
 گوڑھا ہوندا رنگ اتار دا سبھے سبھے

.....

چاچے ، مامے ساک نہیں سوہنے چنگے رشتے بہن بھرا
 ممتادی کوئی ریس نہیں اے دُنیا ساری اک پاسے

.....

اُنج تے نچدا محفل محفل
 نمجی کولوں پر اوہ شگے

.....

امر کہانی اوہناں دی بس اتھے ہوئی
پیار دے پن جہڑے لوکی تر کے نکلے

.....

ماڑے نے جد ہاک سی ماری سبھ نے مونہہ پرتایا
بجج بجج جاندے دیکھے میں جد ٹکڑیاں سدھے گھلے

.....

اوہنی دیر تے سانوں نہیں کجھ لطف ٹرن دا آندا
نال مشقت جہاں چرتے پیریں پن نہ چھالے

.....

کہڑی گل تے تیری میری کرنا اس
تیرا میرا دس کجھ سجناں وٹدیا اے

.....

روز دہماکے ہوں پاروں خوف مسلط
جہڑا نکلے فجمی گمر چوں ڈر کے نکلے

اک گل تہانوں میں سمجھاواں پہاں بھار نہ ٹرنا
 مونہ پر نے اوہ ڈگیا جہڑا پے گیا انج دی چالے

.....

سوچ رہیا واں دونواں وچوں کہڑی دھارن بھاری اے
 اک پاسے نیں جٹاں سمجھتے بازی ہاری اک پاسے

.....

خون دا رشتہ لکھا کچا دھاگا انج
 کم نہیں آیا کتنی واری گنڈیا اے

.....

کیویں ٹھٹھن اتھے پیار دے چشمے دسو
 سترے پانی نوں گدلاوے جہڑا لنگھے

.....

انج تے نجھی پیلی پیلی مٹھل کپاہ دے ہسن
 اس دا سوتر کت لئے ایہ ساڈی پیش نہ چلتے

.....

اوہنوں دسو جہڑا کندھاں چکدا اے
ساڈا عزم سلامت انجے رہنا اے

.....

اتھے کال محبتاں دا اے ہور نہیں گھاٹا کوئی
ایسے لئی تے اک دو جے توں دُور آں ہوندے جانڈے

.....

کد توڑی انج ساڈیاں واگاں دوجیاں دے ہتھ رہن گئیاں
چکدے راں گے قرض کدوں تک اسی اُدھاریاں چھانواں دے

.....

بھکھ دا مسئلہ سانجھا ساڈا دونوں دا پر سجناں
میں لبھناں واں اُن تے پانی، توں سونے دے چھلے

.....

نجمی نوں وی ملیا اے اِنج
کھریاں کھریاں کہن دا موقع

.....

ساڈے تے وی پادے کجھ توں پیار سلوک دیاں کنیاں
 جہڑے بدل وسدے نہیں اوہ بوہتیاں اگاں لاندے

.....

اُلفت والی لیہ تے جہڑے چکدے پیار دی کندھ
 اوہ نہیں اُجڑن دیندے کدے وی بجنایاں دے باغ

.....

سر چڑھ کے جو بوئے جادو، اوہ وے خوش گفتاری
 ایہدے اُگے آکے ویکھیا سارے سیس نواندے

.....

اوہ نظر تھیں ویکھداتے میں آں کردا دل تھیں بھال
 اٹو منزل دونہاں دی پر رستیاں دا اختلاف

.....

گل آکھن دا رنگ اے سبھ دا وکھرا وکھرا
 اٹو گل نوں سمناں نے دہرایا نجھی

.....

میں موسم دی گرمی سردی کیہ کرنی
موسم دا جے اثر نہیں ہونا میرے تے

.....

جھڑی راہے مرضی آون بجاں تیریاں یاداں
بوہے شوق دے کھول کے رکھے میں تے ویکھ لے سارے

.....

جھڑے بوہتے مٹر ہندے
ٹوہ وچ رہندے لیندے چستاں

.....

دل میرا اے ڈریا رہندا آمنیاں دی تھاں لبھدا
اتھے لوک بنا دیندے نیں کجھ لوکاں نوں جگتے

.....

گھٹنے رکھتاں ہر دم مچھی سانجھ دے بوہے
دل مندراں وچ ٹل و جاواں جی کردا اے

.....

لفظاں نال نشانے اوہنے لائے جو
میرنے لئی اوہ نشتر وی تے مرہم سن

.....

لوکی تے بس ایہ گل چاہندے واہ واہ ہووے ساڈی
ایہ نہیں ویہندے ایسراں اوہناں کیہ کیہ ظلم کمایا

.....

سونے دے نال ٹانگے پتھر لوکی چا نال ویہدے جے
سانجھ سہارے جس دے چنگے اوہو عیساں کردے نیں

.....

کچی رُبے باگیں جا کے جہڑا لٹ مچاوے
اُس توں وڈا کون لئیرا کہڑا ودھ کے ظالم

.....

عملاں والا کورا ورقہ اک نہیں بھریا ساتھوں
دھون اکڑا کے کریئے فروی اُچیاں اُچیاں گلاں

.....

سارے لوکاں رو رو دھوکھاں کڈھیاں نیں
میں ایہ بھانبر اندر لایا ویکھ لوو

.....

غم دے کنڈے چٹے جتھی ہمت سی
ہن خوشیاں دی خبر لیاون ٹریا واں

.....

دنداں دے نال کھولن اوہو ہتھاں دیاں دتیاں توں
سوچ سمجھ توں کم نہیں لیندے جو چترائیاں کر دے نیں

.....

پیار دے بول وی بولن لکیاں دسو کوئی مل لگدا اے
پر ایہ شیواں ساڈے کول تے لگدا تھڑیاں تھڑیاں نیں

.....

پیار دا موسم نکیاں مینوں نجمی مدت ہو گئی اے
ویر کرودھ تے نفرت وچوں ایہر وڑدا کہدا نہیں

.....

ایویں تے نہیں لوکی ڈر دے رسیاں کولوں
سپ رسیاں دے بن کے ڈنگدے میں دیکھے نہیں

.....

چونکاں وچ کھلوتے منڈے پینٹاں پا کے
کڑیاں ولیں دیکھ کے کھنگدے میں دیکھے نہیں

.....

سدا جاوے نتھے وا ایہ توڑ کے راساں
بندہ آپ مہارا کیوں اے ایہ دسو کھاں

.....

اوہنوں کہڑے پر لگے سرخاں دے نہیں
جھوٹھا سچ توں بھارا کیوں اے ایہ وی سوچو

.....

جہڑے نہیں دل دے تارنوں جا کے ہلاوندے
نجی بھلا کیہ انج دیاں شعراں دا فائدہ

.....

دُکھ دا ساتھی بن کے کوئی نہیں ٹریا میرے نال
خوشیاں مینوں ملیاں نہیں میں دُکھ ای لیتے ڈھو

.....

نھیرا جے میرے گھر دا ای ہویا نہ دُور تے
مینوں بھلا کیہ جن دیاں کرناں دا فائدہ

.....

ہتھ جدوں وی اتھے دولت بدلے گی
میرے دیس دی اوہدوں قسمت بدلے گی

.....

پہلے دھندے مک جاوون تے
بجناں پائیے ہور کھلارے

.....

کوئی کوئی ہوندا جہڑا پڑھدا حرفاں نوں گوہ کر کے
بوہتے لوک نیں فہمی جہڑے ورتے تھلدے دیکھے

.....

جھوٹے عامل اپنی چرب زبانی نال
چنگے چنگے لوکاں نوں ول لیندے نیں

.....

مل جاوے جے دل نوں چاہت فر نہیں دُنیا بھیڑی
دے جاوے جے یاری راحت فر نہیں دُنیا بھیڑی

.....

آؤ دساں اج حیاتی کیویں گذرے
جہوا ساہ وی نکلے ہک چوں ٹھر کے نکلے

.....

میری چودھر چلے ایہ گل ہر کوئی چاہوے
اوہو دانا پیا اکھواوے جنہوں ملیے

.....

جد توں نمجی اپنی ذات پچھانیں گا
اوپدوں ای فر تیری حالت بدلے گی

.....

دُکھاں نہیں ایہ حال اے کیتا اج دے دور دے اندر
اُتوں لوکی کھاندے پیندے وِچوں گھلدے ویکھے

یاد کسے دی ویکھن نوں
تسمجھن وِچ قربانی راز

میں تیور ویکھے کے آکھاں ہمیری لال چڑھدی دے
رہی حالت بے ایسراں ای نواباں دا خدا حافظ

جھوا نگرے سانوں اوہ اُستاد ای نگرے
پا دیندا اے آکے کے لہیرے رستے

کاہدے لئی ایہ آئے جھڈ کے مٹھی کوٹھا
اپنیاں لوڑاں تھوڑاں توں ایہ ہر کے نکلے

بے قدری دے ہتھوں پٹکا کوٹھا وی ڈھیہ جاندا
کنیاں کو برساتاں اوڑک اپنی ہک تے ٹھلے

رُت خزاں پئی پنڈا چھنڈ وی
ایہ نہیں ڈگن ڈھمن دا موقع

تسیں ایہ ویکھو کہڑا ٹہن ہُن تھلے آکے ڈگدا اے
لگدے پئے نیں دونواں پاسے ہُن تے زور ہواواں دے

اس دھرتی دے بھاگ نیں ستے ایسے لئی انج ہوندا اے
جمڑے حاکم بن دے اتھے اپنے کھیسے بھردے نیں

رنگاں نال میں اکثر گلاں کرنا واں
چانن نال وی روز میں باتاں پانا واں

کرے پہرہ کیہ اوتھے دس کہ مالی آپ لٹ دے نہیں
فتور آوے بے نیٹاں وِچ حساباں دا خدا حافظ

.....

کندھاں اوہلے جہے کم وی ہوندے نہیں
کچھ چہ مگروں کندھوں باہر آ جانڈے

.....

جیوندے جی تے سار نہیں لیندے پر کیوں خورے لوکی
مرنوں چکھے پئے بنوانڈے قوراں اُچیاں اُچیاں

.....

خوشحالی دیاں فصلاں اتھے کوئی وی آ کے بوندا نہیں
فیتے کلدے تھاں تھاں جا کے کتے لاندے نانواں دے

.....

وکرانہ اکھواویں سجناں توں دُنیا دے نال ٹریں
شوق اڈلے پالن والے وقت توں پہلاں مردے نہیں

.....

اُچے مہلئیں سوون والیو، تھلے آ کے ویکھ لوؤ
فٹ پاتھاں تے سٹے ہوئے کتے بے گھر ٹھردے نیں

.....

بے جستی کیوں دتو دل تے راج اے کردی
چاہت وچ خسارا کیوں اے ایہ وی سوچو

.....

منزل تے پہنچ کے ای ایہ آندا خیال اے
رستے چ تیز کیتیاں قداماں دا فائدہ

.....

اپنی ذات دے آل دوالے ہردم گھمدے رہیے
کھیسے بھاویں خالی نیں پر سوچاں اُچیاں اُچیاں

.....

پیار خلوص دی وا نوں جتھے ڈکیا لوکاں
اوتھے اوتھے سنھ میں لاواں جی کردا اے

.....

اپنا آپ پچھاتا تے نہیں لوکاں نہیں
بھاویں گھر گھر شیشے رکھے ہوئے نہیں

.....

پہلاں اُس نوں چونبڑ لاواں چھیڑ دیاں میں
رُس جاوے تے فر مناواں جی کردا اے

.....

تار دلاں دے ڈھولے مایے کیویں چھیڑن
دل پنچھی نوں آ زخماوے جہڑا لنگھے

.....

دُکھ دی چھاں جے لورا دیوے
سکھ نوں کاہنوں کول بلانا

.....

میں تے نچھی دیواراں دا قیدی آں
میرے اُٹے اج کل خوف مسلط اے

.....

ہر بندہ اوقاتوں ودھ کے گلاں کردا
 ویکھن دے وچ وڈا نہیں پر ، وڈا بن دا

.....

تکی جہی اک گل سی اوہنے جنہوں انج ودھایا
 مینوں دے کے ساہ ادھارے مشکل دے وچ پایا

.....

قور مری تے دیوا بالن آئے نیں
 میرے نال ایہ سانجھ دا رشتہ جوڑن گے

.....

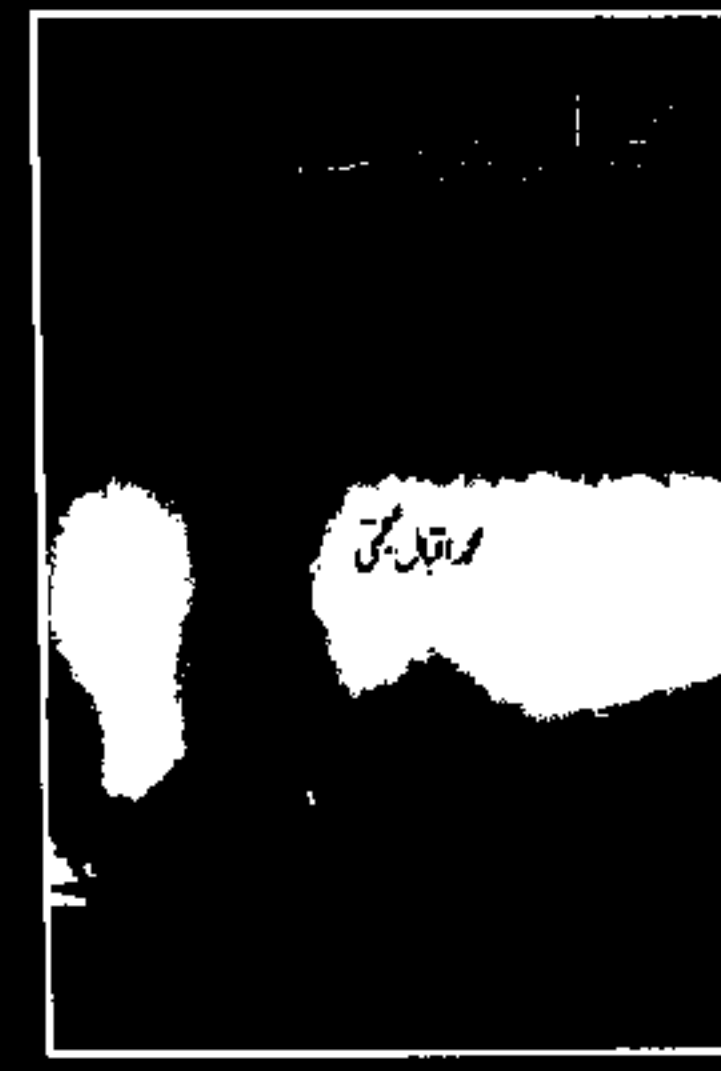
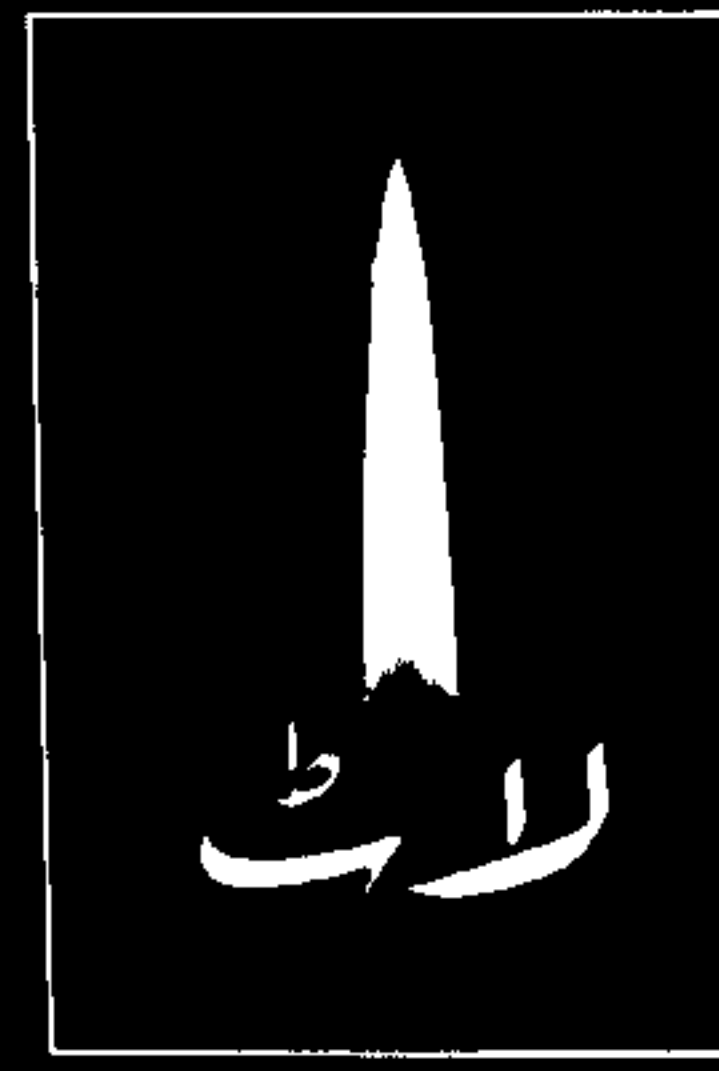
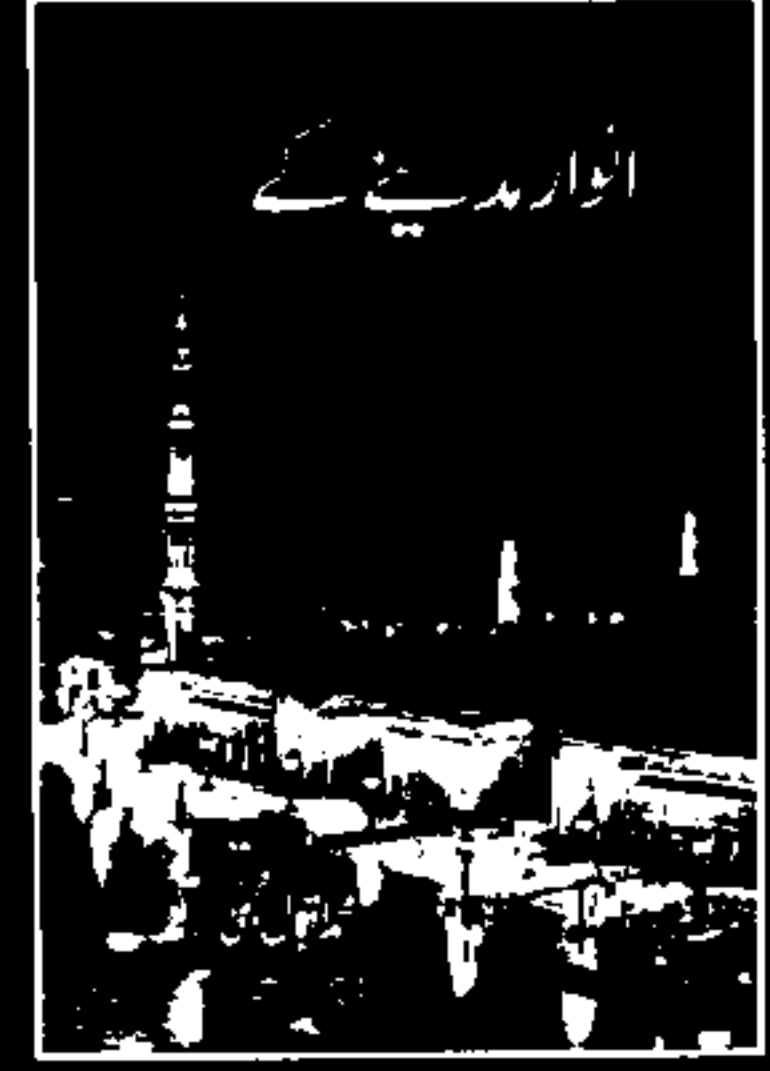
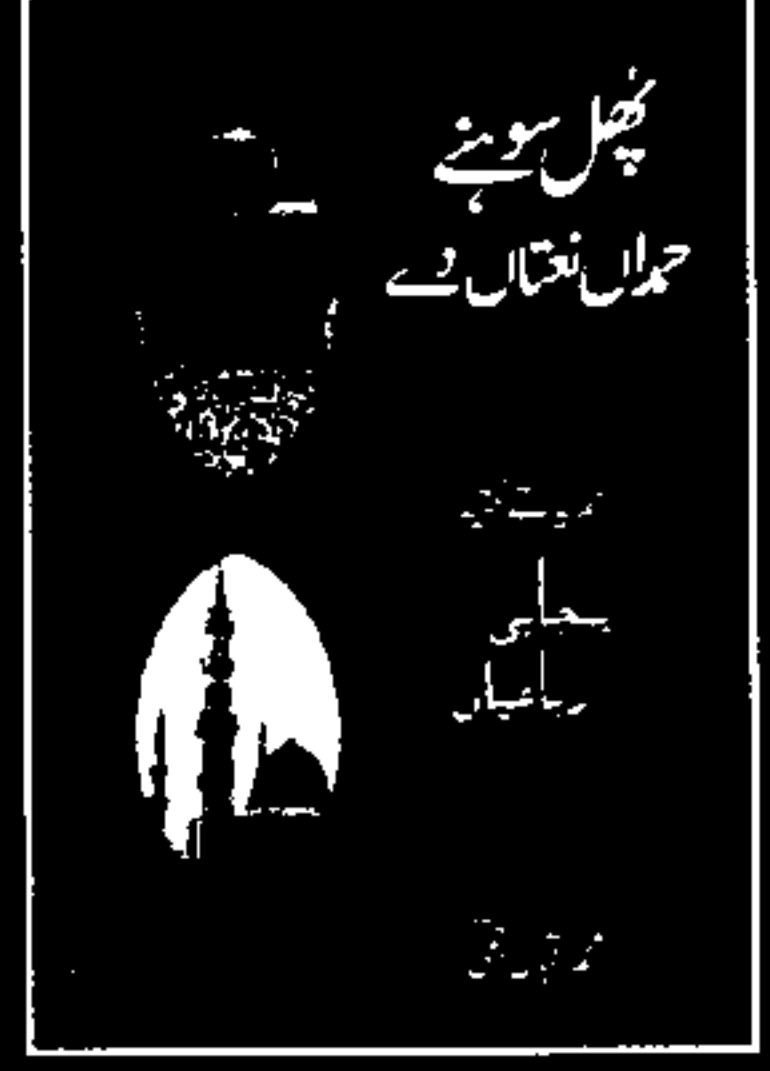
تیریاں نظراں روز کہانی پاوندیاں
 میرے ہونٹیں چپ دے تالے ویکھدیاں

.....

عقلاں دے سبھ گھوڑے نجی ہف گئے نیں
 عشق سواری منزل تے جا پئی اے

.....

مہجراقبال نجمی کی 2009ء میں شائع ہونے والی کتب

88- بی سیٹلائٹ ٹاؤن گوجرانوالہ

فون: 055-3251603

فروغ ادب اکادمی